

в България нито баща, нито майка, нито братя и сестри. Това, което вие сте взели за скръб, вероятно е било почуда, изненада от красотата на Константинопол.

/Той става, приближава до нея и я погледва по косата./

АНРИ: Утре вие ще станете моя жена. Мария... И аз искам да бъда откровен с вас. Отначало аз се противех на този брак.

МАРИЯ: Аз добре ви разбирам, сир. Императорът винаги е длъжен да сключва женитбите си по държавни съображения.

АНРИ: Така беше с първата ми женитба. Бедната Агнес, запомних я с добро, ала не ми останаха много спомени от нея. Винаги улисан в походи, в тежки странствувания из неустановената империя. Тя дойде и изчезна така бързо, сякаш никога не е била...

/Той взема ръцете ѝ в своите./

Ала днес не съжалявам, че послушах съвета на бароните си и папата, Мария. Съвсем не. Напротив...

МАРИЯ: Ще благодаря богу, сир, ако мога да донеса щастие на вашия дом!

АНРИ: Погледнете ме добре, драга моя. Не приличам ли на най-щастливия човек на света?

/Мария устремава погледа си към него./

МАРИЯ: Все ми се струва, че някъде, някога, аз вече съм виждала вашето лице.

АНРИ: Мислех това да остане като тайна между Кено дьо Бетюн и мен. Мъжът, който ви хвърли червената роза на моста в Ката-сирти, бях аз!

МАРИЯ: Вие?

АНРИ: Да. Не можех да се стърпя. Струваше ми се, че бих умрял, ако трябваше да понеса още няколко мига съмненията и тревогите си. Мислех, че като ви зърна, ще мога да позная какъв човек сте.